

לו ע"כ ופירש רבינו שזהו בשני י"ט או ציו"ט שלפני השבת אבל ציו"ט שלאחר השבת
א"ל להביאו בליל שבת ופשוט הוא ומוכרח וכן פירש"י ז"ל ויו"ט אחר השבת דלא אפשר
בהכי מוליכו בראשון וחוזר והולך שם בשני לראות אם קיים העירוב ומחשיך עליו ואם רואה
יאלצנו לו יציאתו א"כ עכ"ל. ומכאן שם היה במקום המסתמך ששלי הוא להשאירו
שם ולא אמרו טעם בידו אלא דרך ענה אם לא
היה במקום המסתמך וכו"ל הרשב"א ז"ל ופשוט
הוא. וממ"ש רבינו מפני שכן שהי קדושות ואין
כיום אחד נראה שדעתו שבשני י"ט של ר"ה
שכן כיום אחד נאכל בראשון יוצא עליו בשני.
ועל זה כתוב בהשגות א"ל טעה בזה שחשבו
בשני י"ט של ר"ה שם קדושה אחת לקולא
לא דבעיק שיהא העירוב קיים בליל שני
ובמקומו לחומרא אמרין שהן קדושה אחת לקולא
לא אמרין ע"כ. ואני אומר לא טעה רבינו
דאם היחא דאמרין קדושה אחת לחומרא ולא
לקולא מאי קא מקשה ר"ל לרבנן מנאכל עירובו
בראשון שאין יוצא בשני ולימרו ליה אינהו
וליתעמיק שני י"ט של ר"ה מאי איכא למימר
ולמאי לימריכו למימר דספקי מספקא לכו
ובמ"ש למעלה אלא דלא כל שכן בקדושה אחת
לכל דבריהם הוא ואפילו לרבנן דעד כאן לא
מספקא לכו לרבנן ונקיטי הכא לחומרא והכא
לחומרא אלא ציו"ט ושבת אבל בשני י"ט של ר"ה
פשיטא לכו דקדושה אחת הן ואפילו לקולא ולזה
הסכים הרשב"א ז"ל בספר קצר שלו וכו"כ כ' פנחס
הלוי בזהרורות שלו ועיקר:

מ נאכל העירוב וכו'. זה מובא שם וכבר
מכר: עירוב ברגליו מערב ברגליו
(דף ל"ה): עירוב ברגליו בראשון מערב ברגליו
בשני והקשו והא קא מנין מיו"ט לשבת ומירצו
מי סברה דאילו ואמר מיד דאילו וסתיק וקאלי
ולא אמר. ולזה כתב רבינו ויחשוב בלבו. ומ"ש
צריך לערב ברגליו ר"ל בדוקא שאינו יכול
לערב בפה כמו שיחבאר בסמוך:
עירוב בפה וכו'. שם (דף ל"ט): עירוב בפה
בראשון מערב ברגליו בשני עירוב ברגליו
בראשון אין מערבין בפה בשני לפי שאין מערבין
בפתח בפה, עירוב בפה בראשון מערב בפה
בשני

שתחשך [ז] ואוכלו אם היה ליל שבת או מביאו אם היה ליל יום טוב. מפני שהן שתי קדושות ואין כיום אחד כדי שנאמר מליל ראשון קנה העירוב לשני ימים: **מ נאכל העירוב בראשון קנה העירוב לראשון ואין לו עירוב לשני.** עירוב ברגליו בראשון צריך לערב ברגליו בשני והוא שילך ויעמוד באותו מקום ויחשוב בלבו שיקנה שם שביתה. עירוב בפת בראשון אם רצה לערב ברגליו בשני הרי זה עירוב. ואם רצה לערב בפת צריך לערב [כ] באותה הפת עצמה שעירוב בה בראשון: **י יום הכפורים שחל להיות ערב שבת או לאחר שבת בזמן שמקדשין על פי הראיה יראה לי שהן כיום אחד וקדושה אחת הם:** י"א זה שאמרנו שיש לו לערב שני עירובין בשתי רוחות לשני הימים והוא שיהיה אפשר לו להניע לכל אחד משני העירובין ביום הראשון. אבל אם אי אפשר לו להניע לעירוב של יום השני ביום הראשון אין עירוב השני עירוב. שהעירוב מצותו שיהיה בסעודה הראויה מבעוד יום וזה הואיל ואינו יכול להניע לזה העירוב ביום הראשון הרי זו אינה ראויה מבעוד יום: **יב כיצד הרי שהניח עירובו ברחוק אלפים אמה מביתו לרוח מזרח וסמך עליו ליום ראשון והניח עירוב שני ברחוק אמה אחת או מאה או אלף ברוח מערב וסמך עליו ליום שני אין זה השני עירוב.** שהרי ביום הראשון אין זה העירוב השני ראוי לו מבעוד יום לפי שאינו יכול להניע אליו שהרי לא נשאר לו ברוח מערב כלום: **יג אבל אם הניח עירובו ברחוק אלף וחמש מאות אמה מביתו ברוח מזרח וסמך עליו ליום ראשון והניח עירוב שני רחוק מביתו לרוח מערב בתוך חמש מאות אמה וסמך עליו ליום שני הרי זה עירוב.** שהרי אפילו לו שיניע לו ביום הראשון: **יד יום טוב שחל להיות בערב שבת אינו עושה עירוב ביום טוב לא עירובי חצירות ולא עירובי תחומין אלא מערב הוא ביום חמישי שהוא ערב יום טוב.** ואם חלו שני ימים טובים של גלויות בחמישי וערב שבת מערב מיום רביעי עירובי תחומין ועירובי חצירות. ואם שבת ולא עירוב הרי זה מערב עירובי חצירות בחמישי ובערב שבת ומתנה אבל לא עירובי תחומין: **טז כיצד מתנה אומר בחמישי אם היום יום טוב אין בדברי כלום ואם לאו הרי זה עירוב.** ולמחר חוזר ומערב ואומר אם היום יום טוב כבר עירבתי מאמש ואין בדברי היום כלום ואם אמש היה יום טוב הרי זה עירוב. במה דברים אמורים בשני ימים טובים של גלויות אבל בשני ימים טובים של ראש השנה הרי הן כיום אחד ואינו מערב להן אלא מערב יום טוב:

יא זה שאמרנו שיש וכו'. שם (דף ל"ה): הקשו על מה ששינוי מערב אדם שני עירובין והא בעינן סעודה הראויה מבע"י ומירצו מי סברה דמנח ליה בסוף אלפים אמה לכאן ובסוף אלפים אמה לכאן דמנח ליה בסוף אלף אמה לכאן ובסוף אלף אמה לכאן עכ"ל. וזה מובא:
יב כיצד הרי שהניח וכו'. כבר נחבאר בסמוך:
יד י"ט שחל להיות וכו'. במסכת יו"ט פ' יו"ט שחל (דף ס"ז ו"ז): ת"ר יו"ט שחל להיות בע"ש אין מערבין לא עירובי תחומין ולא עירובי חצירות ונחלקו שם ונפסקה הלכה כן: ואם חלו שני ימים טובים ונאכל עירובי תחומין וסמך עליו ליום ראשון ונאכל עירובי חצירות וסמך עליו ליום שני אין זה השני עירוב. שהרי ביום הראשון אין זה העירוב השני ראוי לו מבעוד יום לפי שאינו יכול להניע אליו שהרי לא נשאר לו ברוח מערב כלום: **יג אבל אם הניח עירובו ברחוק אלף וחמש מאות אמה מביתו ברוח מזרח וסמך עליו ליום ראשון והניח עירוב שני רחוק מביתו לרוח מערב בתוך חמש מאות אמה וסמך עליו ליום שני הרי זה עירוב.** שהרי אפילו לו שיניע לו ביום הראשון: **יד יום טוב שחל להיות בערב שבת אינו עושה עירוב ביום טוב לא עירובי חצירות ולא עירובי תחומין אלא מערב הוא ביום חמישי שהוא ערב יום טוב.** ואם חלו שני ימים טובים של גלויות בחמישי וערב שבת מערב מיום רביעי עירובי תחומין ועירובי חצירות. ואם שבת ולא עירוב הרי זה מערב עירובי חצירות בחמישי ובערב שבת ומתנה אבל לא עירובי תחומין: **טז כיצד מתנה אומר בחמישי אם היום יום טוב אין בדברי כלום ואם לאו הרי זה עירוב.** ולמחר חוזר ומערב ואומר אם היום יום טוב כבר עירבתי מאמש ואין בדברי היום כלום ואם אמש היה יום טוב הרי זה עירוב. במה דברים אמורים בשני ימים טובים של גלויות אבל בשני ימים טובים של ראש השנה הרי הן כיום אחד ואינו מערב להן אלא מערב יום טוב:

סליק הלכות עירובין

א עור כו' תנן כמ"ג שם: ב הכל שם:

מגיד עז

ימים טובים עד שני ימים. פרק בכל מערבין: כתב הרשב"א ז"ל שאפילו בשני ימים טובים של ראש חודש אלא לקולא לא אמרין עכ"ל: ואני אומר מה שכתב הרשב"א ז"ל סברה הוא ומ"ש ר"מ ז"ל כגון המשנה והגמרא פרק בכל מערבין אות בלות. וכבר כתבתי כמה פעמים כי ר"מ ז"ל לא כיון נהנה הוא רק לקצת הארוך כבוד ערוך לסודות סודות הורה ולקח קראו משנה חורה ולפי שהלמוד לא חילק גם הוא כילק עמנו מזה החוק כהנחתו כי אין כן בהכנתו רק צו"כ סודר הדברים: יו"ט עד קדושה אחת הן. הדברים האלו הם מסתברין ולכן כתב נראה לי ויש לם על מה שיכתבו ולכן סודר לו כי נכון הוא: זה שאמרנו כו' עד מערב כיום רביעי עירובי חצירות ועירובי תחומין. כבר כתבתי שכל זה מפורש פרק בכל מערבין: ואם שבת ולא עירב הרי זה עד סוף הפרק והכלה. פ"ק דביצה:

הנהגות מיימוניות

בדרבנן אין ברירה ואין לא קי"ל הכי בדלעיל בהג"ה בהלכה ג' ע"כ: [ד] מכאן משמע שמוחר לאכול העירוב מיד משחשבה עכ"ל מהר"ם וכן היה נוהג תמיד שהיה עושה עירובי חצירות בכל ע"ש כדמשמע פרק ב"מ ואוכל כבר העירוב מיד משחשבה או למחר ומבדק על הכבר ברכת המוציא כדאיתא פ' כל כהני רבי אמי ור' אסי כי מיקלע להו ריפא דעירובין מברכין עליו המוציא אמרי הואיל ואיתעביד בה מצוה חרא ליתעביד בה מצוה אחריית ע"כ: [ה] וכן הורה מהר"ם ז"ל כהג"ה שבחמ"ל פרק זה, ע"כ:

סליק הלכות עירובין בסיעתא דשמיא

הקדמת מגיד משנה להלכות שביית עשור

פרק ראשון נחבארנו בזה חסור המלכה בכלל והוא בשוה עם שבת בכל החסור מן הקורה ומדבריהם הון משני דברים כמובאר שם ומכר בזה חסור האכילה והשתיה ואיסור שאל הדברים כרחיקה ונעילת הסנדל וסיכה והשתים וזמן החלת היום ויולאמו:
פרק שני נחבארנו בזה שיעורי האכילה והשתיה והדברים הראויים ושאין ראויים ומכר בזה חסור חסור זה וכן נאמר בזה מי הוא המעשה מדבריהם ומי שאינו מהנהג:

פרק שלישי נחבארנו בזה פרטי ענייני הרחיקה ושאר הדומין לו ובזה זה נד נאסרו והאורז ומכר בזה ענין אחת לחמה על הסדר שזכרו פרק ראשון:
ושעם כדור זה מובאר להיות קודם פרק ראשון, לפי שהוא כולל וראוי להיות קודם לפרטי. ולאחריו פרק גי' וראוי להקדימו לפרק שלישי לפי שגמיונו במה שיש בו חיוב כמה דבר תורה והנמשך אחריו, ופ' שלישי הוא בדברים שאין בהם אלא מכה מדרות כמובאר פרק ראשון וראוי הוא להקדים החומר לקל וזה מובאר: